

τα, κάτοπτρον τῆς ἀγνῆς μου συνειδήσεως! Πόσον ἔχαιρον βλέπων τὸ ἐξωτερικόν μου ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὴν πραγματικὴν εἰκόνα τῆς ψυχῆς μου, βλέπων ἑμαυτὸν ὁμοιον πρὸς ὅ,τι πίστευον ὅτι ἦμην! Πρὸ πάντων ὁμως πόσον ἐνόμιζον ἑμαυτὴν εὐδαιμόνα διότι ἐφαινόμην ὑπὸ τὴν εὐγενῆ καὶ γλυκεῖαν αὐτῆν μορφήν εἰς τὰ ὄμματα τῆς ἰδανικῆς μνηστῆς μου, ἧς, διὰ θελκτικῶν βλέμματος, μ' ἐνεθάρρυνε νὰ ὑψώσω τοῦ; ὀφθαλμούς μου πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ νὰ ἴδω ἑμαυτόν.

— 'Ιουλίσκη! ἀνέκραξα ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς χαρᾶ; ἀλλ' ἡ 'Ιουλίσκη δὲν ἦτο πλέον πλησίον μου. Ἐμείνα μόνος, ναί, μόνος μετὰ τῆς μορφῆς μου . . .

Ὁ Γεώργιος τελειώσας τὴν διήγησιν τοῦ ὄνειρου του, ἐτήρει σιωπὴν βαθύαν, καὶ ἐραίετο βεβουλισμένος εἰς βαθεῖς διαλογισμούς. Μετὰ στιγμιαίαν οἰγήν, ὁ Μαυρίκιος ἤρχετο πάλιν νὰ σαλπύξῃ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ τῷ ἐπῆλθεν ἰδέα τις, καὶ ἀφῆσας τὴν σάλπιγγα,

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀδελφε Γεώργιε, εἶπε πρὸς τὸν σκεπτικὸν φίλον του, ἐὰν ἦμην εἰς τὴν θέσιν σου, ἤθελα προσπαθῆσαι νὰ παραλληλίσω πρὸς στιγμὴν τὴν πραγματικότητα μὲ τοῦ; ὄνειρους· καὶ ἐπειδὴ οὐ ἀγαπᾷς καθ' ὕπνον γυναῖκα ἢ ἐποία ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ θετικώτατα, θὰ ὑπάγω, ἐν τῇ στιγμῇ μάλιστα, νὰ φανῶ ὑπὸ τὸν ἐξώστην αὐτῆς τῆς ἀξιεράστου κυρίας.

Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον, χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ φίλου του, ἐπελήθη τῷ βραχίονός του, καὶ ἐξῆλθον ἀμρότεροι κρατούμενοι ἀπο τῆς χειρός. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς περιπτου ὥρας, ἦσαν ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς 'Ιουλίσκης. Κατ' εὐτυχίαν ἡ κυρία εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἀναπνεύουσα τὴν αὐραν τῆς πρωτῆς.

— Λοιπὸν! εἶπεν ὁ Μαυρίκιος πρὸς τὸν φίλον του, ὕψωσε ὀλίγον τοῦ; ὀφθαλμούς σου, ἀν θέλῃς νὰ τὴν ἴδῃς· διότι ἄλλως θὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἐγὼ τὴν ἐρώμην,

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ τὴν ἴδω, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος. Ἐν τούτοις ὕψωσε τοῦ; ὀφθαλμούς· ἀλλ' ἡ κυρία εἶπεν ἀποσυρθεῖ τοῦ ἐξώστου, ἐνδίδουσα εἰς τοῦ; κανόνας τῆς σεμνοπραπειᾶς.

ΣΤ.

Μόλις ἔδυσεν ὁ ἥλιος, καὶ ὁ Γεώργιος ἐσπυσε νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐστησιγμένος ἐπὶ τῆς πλακῶς τοῦ παραθύρου του, ἀνέμενε μετ' ἀνυπομονησίας τὴν ἔλευσιν τῆς νυκτός· ἐκράτει τοῦ; ὀφθαλμούς του προσηλωμένους πρὸς τὸν οὐράνιον θόλον, ὡσεὶ ἐζήτηι περ' αὐτοῦ τὸ σκότος, ὅπερ, κατ' αὐτὸν, ἐβράδυνε νὰ ἐπίλθῃ. Τέλος οἱ ἀστῆρες διέελαμψαν ἄλλη λοδιαδόχως, καὶ τὸ σκότος ἐκάλυψε τὴν φύσιν. — Ὁ τὴν ἐπανίδω, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γεώργιος. Ὁ ὕπνῳ, οὐδ' ὅστις μοι φέρεις χαρὰν τοσοῦτον γλυκεῖαν, μὴ βλαπδύνης! Ἄλλ' ἡ καρδίε του ἐπαλλε τόσῳ σφοδρῶς ἄμα τῷ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα ὅτι ἐμελλε νὰ ἐπανίδῃ τὸ αὐτὸ ὄνειρον, ὡστε διηλθε τὸ πλεῖστον τῆς νυκτός· ἐν μακρᾷ καὶ πυρετώδῃ ἀύπνῳ. Τέλος ἔλαβε σταγόνας τινας ὀπίου.

Τὸ ποτὸν πρήγαγε τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα, καὶ τὸ δειρον ἐπῆλθεν. Ὁ Γεώργιος, καθήμενος πλησίον τῆς μνηστῆς του, ἐπὶ βάθρου χλοεροῦ, ἐζήτηι τὸ βλέμμα τῆς 'Ιουλίσκης· ἀλλ' οὕτῃ ἐταπεινώσας τοῦ; ὀφθαλμούς μειδιῶσα. Ἀμρότεροι εἰσίγων, ἀκρωόμενοι προσσεκτικῶς τὴν συνδιάλεξιν τῶν ψυχῶν των. Πνεῦμα φίλον, τέκνον ἀόρατον τοῦ ἀέρος, εἶχε παρεμβῆ μεταξὺ τῶν δύο μνηστῶν ἢ φωνῆ του, καὶ τοῦ στεναγμοῦ γλυκυτέρα, μεσεβίβαζεν εἰς τὸ οὖ; τοῦ ἐραστοῦ τοῦ; γλυκυθύμους διαλογισμούς τοῦ; κερυμμένους ἐπὸς τῆς καρδίας τῆς ἐρωμένης του. Διάλογος ἐρωτικὸς εἰς στροφὰς ἀλλεπαλλήλους! . . . θελκτικάρδιος ἠχώ τῶν ἰλάλων αἰσθημάτων! . .

Ναί, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦσαν μεμνηστικέμοι. Καθ' ἐκάστην νύκτα συνηγιώντο, φλεγόμενοι ὑπὸ ἐρωτος, εἰς τὴν οὐράνιον χώραν τῶν ὄνειρων, εἰς τὴν κοιλάδα τὴν διάστρωτον ἐξ ἀνθῶν ἀγνώστων. Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὰς ἀγνάς ἠδονὰς τοῦ ὕμναίου τούτου τῶν καρδιῶν!

Ἄμα τῇ αὐγῇ, τὸ ὄνειρον ἀρίπτατο· ἡ ἡμέρα καὶ ἡ πραγματικότης ἀνελάμβανον ἐπὶ τὸν Γεώργιον τὰ φρικώδη αὐτῶν δικαιώματα· ἀλλ' αὐτὸς ἐτήρει ἐπὶ τοῦ; μετώπου τὴν μυστηριώδη σφραγίδα τῆς εὐτυχίας του· Ἐτήρει ἐπὶ των ὀφθαλμῶν του λάμψιν δακρυόρεκτον, ἐπὶ δὲ τῶν χειλέων του μειδίημα ἐκπνεόν. Ἐψιθύριζεν ἀείποτε σιγαλῇ τῇ φωνῇ λέξεις ἀγνώστους· ὁσάκις δὲ τῷ ἀπύθουνον τὸν λόγον, ἀφωπύριζετο ἐκ βαθέος ληθάργου. Ἡ γνωστοτέρα φωνὴ τῷ ἐφαινετο ἀλλόκοτος· τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐσκότιζε τὰ ὄμματα του . . . τὰ κοινότερα ἀντικείμενα τῆς ζωῆς τῷ ἐπὸρξένου ἐκπληξιν θλιβεράν. Βαθμηδὸν ἡ πραγματικότης κατ' ἤτησεν ἀμφίβολος ἐνώπιόν του· διότι τὸ ἀδιαλείπτως ἐπαναλαμβάνόμενον εἶχε κυριεύσει τὴν πίστιν του· καὶ εἰς τοσοῦτον βαθμόν, ὡστε ἠγνόετο τοῦ; λοιποῦ, ἐὰν τὴν ἡμέραν ὤνειριέτο ἢ τὴν νύκτα ἠγρύπνει. Μὴ τὴν ἡμέραν λυπηρὸν ὄνειρον τὸν θλίβει καὶ τὸν κατασπαράττει, ὅτε καὶ ἡ κεφαλὴ του καὶ τὸ πνεῦμα εἶναι ἐσκυμμένα ἐπὶ τὴν ἐπίπονον γραφικὴν ἐργασίαν του; μὴ τὸν καταβάλλει ἢ θλίψις καὶ ἡ δυστυχία; ἢ μᾶλλον ἡ νύξ ψύδεται, ἢ νύξ ἦτις διαβρῆγγυῖται τὰ δεσμά, ἢ νύξ ἦτις παρουσιάζει διανοητικῆς ἀτραπούς, ἦτις ἀρρωματίζει τὸν ἀέρα, καὶ πληροῖ τὴν καρδίαν ποίησεως καὶ ἐρωτος; Ποῦ ἡ ζωὴ καὶ ποῦ ἡ ἀπάτη; Τὴν ἡμέραν ἢ ψυχὴ διατελεῖ ἐξῆριςτος, πάσχουσα, αἰγμάλωτος τὴν νύκτα ἐπατέρχεται εἰς τὴν πατρίδα τῆς, ἀναζωογονεῖται ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, καὶ τανύει τὰ πτερυγὰς τῆς . . .

Ἐν τούτοις ὁ ἀγαθὸς Μαυρίκιος ἐβλεπε μὲ ὄμμα ἀνήσυχον τὰς προόδους τῶν χιμαίρων. — Ὁ Γεώργιος κατ' ἤτησε πραγματικῶς φρηνήρης, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀριστος φίλος· μετ' οὐ πολὺ δὲν θὰ ἔχει οὔτε κόκκον φρενῶν, ἐκτός μόνον καθ' ὕπνον, καὶ ὁμως οἱ ζῶντες ἔχουσι τὴν ἀπαίτησιν, ὅτι ἀγρυπνοῦσιν ἐνίοτε — Ἐνῶ λοιπὸν ὁ Γεώργιος· ὠνειροπόλοι, ὁ Μαυρίκιος ἐκίνει πάντα λίθον ἵνα λαβῇ πληροφρηρίας περὶ τῆς ἀξιεράστου ἀγνώστου, τῆς δεσποίνης, λέγομεν, τοῦ παρὰ τοῦ; πρόποδας τοῦ; θεοῦ; πύργου. Ἡ ἠρωτῆς μας ἦτο νέα τις χῆρα ἐκ Βασιλείας, ἐργασιατῆς